

hjælpe under en Debat at ville skjule og tildekke Uenighed, naar Uenigheden dog er tilstede, det er ingen af Parterne vel tjent med. Hvad iøvrigt de stillede Vndringsforslag angaar, skal jeg ikke udtale mig videre, da den meget ærede Minister ikke har fundet Noget at udsætte paa de tre, og med Hensyn til Forslaget under Nr. 37, skal jeg ikke opholde mig videre ved hans Paastand om, at 5 pCt. er almindelig Rente. Jeg tror ikke, det er ganske rigtigt, at en Minister, der efter Lovgivningen staaar paa en almindelig Rente af 4 pCt., finder, at 5 pCt. er en meget billig Rente. Hvorfor i al Verden skulle vi da lade Folk blive ved at betale Bevillinger for høiere Rente, naar 5 pCt. er en billig Rente. Jeg vil imidlertid sige, at naar den ærede Minister henviser til Pant i faste Eiendomme som Betingelse for 4 pCt., vil jeg kun dertil bemærke, at Selskabet har fremstillet sig selv for os faaledes, at det forlanger intet andet Pant end det veldøbtige Niemed, der stiftede Selskabet, saa Hensynet til Pantet kan ikke berettigede til høiere Rente end den, der kaldes almindelig. Men Spørgsmaalet er forsaavidt af underordnet Betydning, som jeg, naar den ærede Minister stopper op ved 5 pCt. og ikke gaar videre, ikke antager, at den ærede Minister faar noget videre Bryderi fra Bevillingsmyndighedens Side. Jeg vender mig nu til de Spørgsmaal i Betænkningen, som jeg forfæltig antydede før, og som den ærede Minister svarede paa; men inden jeg gaar over til at svare den ærede Minister, har det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgtreds (Antjær) givet mig Anledning til paa Udvalgets Begne at nedlægge en Indsigelse mod hans Fortolkning af Udtrykkene i Finantsudvalgets Betænkning „Udvalget“ og „Udvalgets“ Betænkning. Udvalgets Betænkning er vedtaget af Udvalget, og om der end paa enkelte Steder kan være indløbet Feil, faaledes at der kan staa „Udvalget“, hvor et eller andet Medlem kunde have ønsket, at der stod „Udvalgets Hiertal“, det kan være høendet, og det kan være det enkelte Medlems egen Skyld — betyder ellers „Udvalget“ hele Finantsudvalget, og man kan ikke sige, at det kan tilfældigvis betyde dette og tilfældigvis noget Andet. Det er man ikke berettiget til at komme tilbage til heri Salen, efter at man paa ordentlig Maade har vedtaget Betænkningen i Finantsudvalget. (Antjær: Maa jeg bede om Ordet for en kort Bemærkning?) Det betragter jeg som et Angreb fra et Baghold, og det vil det ærede tappre Medlem dog indrømme mig ikke er passende. Jeg hævder i den Henseende, at naar et eller andet Medlem af Udvalget fortryder sin Stilling med Hensyn til dette eller hint Spørgsmaal, kan han komme og sige det her, men ellers maa man lade Betænkningens Udtryk være gjældende, som sagt, naturligvis med Undtagelse af de enkelte Tilfælde, hvor man ved Afslutning af Vndringsforslagslisten kan have forandret noget paa Positionen, eller hvor der er ind-

løbet rene Trykfeil. Det er altsaa Udvalget, der har spurgt under Nr. 52 i Betænkningen om Oplysning om Grunden til, at Posten som Chef for 2det Departement besørger ved Konstitution. Naar man under Forhandlingerne forlanger Oplysning, har „Udvalget“ en Betydning, men naar „man“ udtaler sin Dom, er det, at min Bemærkning udsølgelig gjælder, og naar der staaar „man har ikke modtaget noget tilfredsstillende Svar“, er dette „man“ Udvalget. — Den ærede Minister siger, at det kan forsaavidt være rigtigt, som man intet Svar har faaet, men det er heller ikke rigtigt efter den ærede Ministers egen Fortklaring, thi han sagde jo, at vi fik det Svar, at naar vi i Fortrolighed vilde modtage et Svar, saa kunde vi faae det, men officielt vilde han ikke give det. Da Udvalget nu ikke forhandler for at tilfredsstille Medlemmernes personlige Nysgjerrighed, var der ikke nogen særegen Grund lige overfor dette afvisende Svar til at tage imod nogen fortrolig Meddelelse; men, som sagt, Svaret var tilstede, og det bestaar af 2 Dele. Den ærede Minister fremfører nu idag, at officielle Grunde var han slet Ingen skyldig, altsaa hverken Finantsudvalget eller Rigsdagen, thi, siger han, Kongen besætter ved Konstitution, Kongen bestikker til Embeder, Kongen bestemmer. Jeg vil dog antage, at den ærede Minister med „Kongen“ skulde mene den konstitutionelle Konge; jeg antager, at han har læst sin Grundlov saa nøjagtig, at han har en saadan Opfattelse, men Ordet „Kongen“ betyder Kongen i Forening med den ansvarlige Minister, det betyder, at Kongens Underkrift under Noget, ogsaa under en Konstitution selv med Hensyn til langt mindre Embeder end dette, grundlovsmæssig ikke har nogen Betydning, naar den ikke er underkrevet af en Minister. Ordet „Kongen“ bør altsaa forstaaes overensstemmende med Grundloven som den konstitutionelle Konge, men at stille Kongen frem her kan let forstaaes faaledes, at Ministeren vil dække sig bagved Kongen i Stedet for, at der er hans Pligt at dække Kongen bag sig; men skulde det være den ærede Ministers Mening, saa har jeg Ret til her at drage den ærede Minister frem fra sit Skjul bag Kongen, thi i Rigsdagsproget betyder Kongen den ansvarlige Regjering, den ansvarlige Minister. Nu er dette Embede, hvorom der her er Tale, en af de mest omfattende og vigtigste Poster her i Landet, og naar der er Spørgsmaal om at give en Minister en Bevilling, og da navnlig, som han selv oplyste, en Bevilling af indtil 13 Milioner til offentlige Arbejder o. s. v., saa skulde jeg mene, at det maatte være Rigsdagens Ret at faae at vide, hvem han under sit Ansvar vilde sætte i Spidsen for en Forvaltning af en saa omfattende Natur, og at man ikke kunde sige, at det var Noget, der slet ikke vedkom Bevillingsmyndigheden. Det kunde gjerne hændes, at der var en Bevillingsmyndighed, som lige overfor et Svar af